

man i og for sig kunde ønske; man har været nødsaget til at overdrage alle Disciplinerne til een Person, saa at denne har været aldeles ene om at opfylde de mangeartede Krav, som maatte stilles til ham, hvorfor han, vistnok med megen Dygtighed, har bestræbt sig. Det vil nu sees, at det vilde være et meget stort Gode, om man havde yderligere Midler til Raadighed for at kunne tilveiebringe en Deling i dette omfattende Studium til flere forskjellige Docenter. Det er det, der er at ønske, at man kunde tilveiebringe flere Docenter i Forstfagene, hvorved de Mangler vilde forebygges, som, hvor dygtig den Person end er, som man har været saa lykkelig at faae til at paatage sig Underviisningen, dog altid ville klæbe ved en Underviisning, hvor een Person i alle disse Discipliner skal gjøre Fyldest i alle Retninger. Men denne Mangel vil paa ingen Maade blive hævet; tværtimod, hvis man i saa Henseende vil paavise nogenformhelt Forandring, saa vil det snarest være den, at Mangelen bliver forstørret; thi den samme Person vil ikke alene fremdeles beholde den hele samlede Underviisning, som han havde tidligere, men han vil blive sat i et andet Forhold, hvor der efter al mulig Sandsynlighed vil stilles end yderligere Krav til ham; jeg anseer det nemlig for afgjort, at han vil komme til at holde særlige Forelæsningsrækker for de Landbohøjskolestuderende og særlige for de egentlige Forststuderende; han vil altsaa komme til yderligere at anstrenge sig, og der vil ikke være Tale om i saa Henseende at tilveiebringe nogenformhelt Forbedring. Men ligegyldigt, hvorledes dette maatte forholde sig, hvormeget man end maatte overvurdere den tilsyneladende Fordeel, som kunde være ved, at Underviisningen gives ved Landbohøjskolen, saa forekommer det mig dog ikke, at der heri er nogen Nødvendighed for, at Omordningen skulde stee paa den Maade, som der er foreslaaet; Landbohøjskolen er jo nemlig et offentligt Institut, og der vil Intet være til Hinder for, at Forstexaminationskommissionen, naar den vandt den Overbeviisning, som jeg vil troe er begrundet, at Underviisningen i Hjelpevidensskaberne ikke kan meddeles paa en mere heldbringende Maade end i den Form, hvori den gives ved Landbohøjskolen,

saa kunde henvisse sine Elever dertil. — Der vilde derfor ikke være nogen Nødvendighed for at paatage sig den besynderlige Tvang, at man for Fremtiden skal have en saadan Fællesinstitution, til hvem man overgiver den hele Underviisning. — Forholdet stiller sig anderledes, naar det stete efter Henvisning fra en kompetent Autoritet, der beholdt Sagen i sin Haand, og til enhver Tid kunde gjøre de Forandringer, den maatte finde hensigtsmæssige, altsaa ogsaa tage Examen tilbage i sin Haand, og der altsaa ikke opstod noget Forhold, hvorved man havde frastrevet sig den direkte Indflydelse paa Sagens Ordning.

Jeg kommer her til den største Betenkelighed, der efter min Formening findes ved Sagen, nemlig at hele den overordnede Bestyrelse af denne Underviisning og hele Examinationen skal tages bort fra Forstexaminationskommissionen og lægges hen til dette Institut, hvis Opgave dog maa siges at staae meget fjern fra de Interesser, der her er Tale om at varetage. Nu har man jo villet søge et Palliativ imod den Mislighed, der her træder frem, og Minoriteten har i saa Henseende gjort et Forslag, der efter dens Formening skulde være egnet til at afhjælpe en Deel af denne Mangel. Minoriteten foreslaaer blandt Andet, at Ingen maa være Examinator eller Censor, som har taget Deel i Underviisningen, og tilføjer, hvad der forekommer mig meget besynderligt, at det skulde være Indenrigsministeren, som ikke har det Mindste med Statens Skoler at gjøre, der skulde paatage sig Valget af Examinatorer og Censorer. Jeg maa dog med Hensyn til dette Forslag af Minoriteten tilføje et Par Ord. Jeg anseer det ganske sikkert for et meget stort Gode, og kan altsaa i saa Henseende fuldkommen samstemme med den ærede Finantsminister, hvis det lod sig gennemføre, at man lod Examinationen fuldstændigt foretage af Mænd; der ikke selv havde meddeelt Underviisningen; dette troer jeg vilde være et meget stort Gode, idet man nemlig, naar denne Sag ordnedes paa den rette Maade, derved vilde faae en langt sikrere Forvisning om Underviisningens Frugter, ligesom ogsaa Forholdet vilde komme til at udvikle meget gode Følger for Underviisningen selv; men jeg maa ganske billige, hvad